

„Oh, oh“ — vzdihnila je Malči. In Mirkec tudi. In popraševal je še dalje.

„Kdaj pa pride mamica nazaj?“

„Nikdar več,“ dejala je Jelica, in tiha solza jej zdrsne po mladem lici. „Kdor umrje, ne vrne se nikdar več, Mirkec.“

„Oh, zakaj pa nè? — Ali je bila pridna naša mamica, Jela?“

„Pridna, pridna in takó dobra. Nas je ljubila nad vse na sveti. Oj kako so bile lepe ure, ko sem sedela pri njej, pa me je božala in ljubila in ujčkala in pela z menój.“

„Kaj nè, učila te je peti, kakor ti mene včasih?“

„Dà, dà. — In moliti me je tudi učila in brati in plesti. Vesela je bila, če sem bila pridna, in vselej mi je kaj podarila.“

„O zakaj je ni več! — In mene, dejala si, posebno je rada imela?“

„Dà, dà, Mirkec!“ —

„O zakaj je ní več!“ Milo se je storilo Mirkecu, da je jokal. Bil je ves drugačen, nič več óni poredni, neposlušni Mirkec. In Malči je bila tudi otožna. „Obrni list!“ velela je Jelici. — Jelica je obrnila. „Nè, nè,“ zajokal je Mirkec, „pokaži mi še jedenkrat mamico“ — Jelica je ubogala. Nepremično je zrl Mirkec v materino podobo — — —

V tem pa se je vrnil iz mesta gospod Bojan. Tiho je vstopil v sobo, da ga niso slišali otroci. Poslušal je in čul njihove razgovore. In nehoté zablestele tudi v njegovem očesu — solzé . . . Bile so solzé ljubezni ob otročjih spominih na mater.

M. Podtrojški.

Angelj váruh.

Glejte, jaz bom pošlal svojega angelja, kateri pojde pred tebj, in te bode varoval na poti. (II. Moz. 23. 20.)

raznoval se je tisočletni god slovanskih blagovestnikov ss. Cirila in Metoda leta 1885. Slovensko ljudstvo je radostno proslavljalo svoja vélika svetnika in se izročevalo njunej priprošnji. Ta praznik je bil tako lep poleten dan, kakeršnih ima malo vse leto. Solnce je takó lepo sijalo, kakor bi se hotelo radovati s Slovenci . . . . .

Korénčeva Ivanka je šla popóludne s sosedovo Barbko in njenim bratcem Tončkom v gozd borovnic nabirat. Napolnili so vže vsi trije pletenice skoraj do vrha, ko so se začeli črni, gromonosni oblaki kopičiti na jasnem nebu. Živahna družbica v velikem veselji niti opazila ni pretečih podnebnih veslarjev. Še le, ko se je solnce skrilo in je mrzel veter potegnil skozi lesovje, pogledali so vsi trije plaho proti nebu. Napolnili so srečno posode in se hitro vrnili domóv. Vse je bilo skrivnostno tiho. Ptiči so se poskrili po duplinah, sluteč bližajoč se vihar, noben vetrič ni majal ovenelega perja po drevesih, le suho listje je šumelo pod nogami mladih treh begunov, ki so hiteli domóv, kakor na perutih, da bi jih nevihta ne zajela.

Dospeli so srečno do velikega kozolca, kakih trideset korakov oddaljenega od prve vaške hiše. H krati potegne močan veter, da vse tri nekoliko v stran porine, ob enem pa se dež ulije takó, kakor bi se vse zatvórnice neba odprle. Barbka steče pod kozolec, Ivanka in Tonček kréneta za njo.

„Bežimo naprej!“ svetuje Ivanka, nekoliko oddahnavši se. „V kozolec rado trešči.“

„Jaz ne grem odtod, ker se mi bi robec zmočil. Saj se nevihta kmalu poleže; ne bliska se še ne in tudi groma še ni slišati. Nas bode vže Bog varoval in angelj váruh, kateremu sem se danes zjutraj pri svetej maši priporočila“ odgovori Barbka.

„Jaz tudi počakam,“ pristavi Tonček. „Ako grem izpod strehe, zmoči se mi slamniki in mati bi bila zeló huda, ker mi ga je še le pred tednom kupila in rekla, naj se ga le dobro pazim.“

„Kakor hočeta,“ reče zopet Ivanka; „jaz bežim. Nekaj mi pravi, naj ne čakam.“ To rekši skoči izpod strehe.

„Tonček, hitíva za njo!“ zakliče Barbka vsa prestrašena ter zdirja za njo.

„Jaz pa ne grem,“ reče bratec sam v sebi. „Bog je povsod; moj angelj váruh me bode tudi tukaj varoval hudega.“

Deklici dospeta komaj do hiše, ko se h krati grozno zabliška in zagrmí, da se zemlja strese pod nogami. Strela je udarila v kozolec. Nista še preskočili hišnega praga, ko se pokaže plamen vrhu kozolca. Obé planeti v vežo in obupno vzklikneta: „Kde je Tonček? Kde je Tonček?“

Ljudje prihité preplašeni iz sobe. Čuvši, da je Tonček ostal pod kozolcem, na prvi mah ne vedó, kaj storiti. A kar nenadoma plane hišni gospodar iz veže v razsajajočo nevihto ter odhití proti kozoleu. Tu najde dečka na tleh v nezavesti ležečega. Hitro ga pograbi in nese domóv ne vedoč ali je živ ali mrtev. Z glasnim krikom ga vzprejmó v hišo stopivšega. Vsak je mislil, da je Tončka strela ubila. Gospodar ga položi na posteljo. Deček je mrtvaško bled, nobenega znamenja življenja nima na sebi. Sestra od žalosti pade v omedlevico. Splošna zmešnjava nastane v hiši. Jedni drže dečka, drugi njegovo sestro; vsi se jokajo, nobeden se ne zmeni za požar.

Vihar je ponehal, a ogenj je še vedno dalje okrog sebe lizal in užigal. Plameneči jeziki so se odtrgavali in odletavali v zrak. Grozen je bil pogled. Ljudjé so hiteli od vseh strani skupaj gasiti, a vse ni nič pomagalo. Kmalu se je pogorišče sesedlo na kup, in pri tem polomu je sto in sto iskric odletelo na vse strani. K sreči ni nobena zanétila novega ognja, le kozolec je pogorel do tal.

V tem se je po vsej vasi raznesla vest, da je bil Kratnarjev Tonček pod kozolcem, ko je treščilo. Vedno več ljudi se je zbiralo pred hišo; tudi Tončkovi stariši so prišli in se bitko jokali. Barbka se je sicer zopet zavedla, a Tonček je ležal še vedno v nezavesti. Samó to so opazili, da je še živ, ker mu je žila še bila. Oj koliko veselja, ko se je pokazalo prvo znamenje življenja v njem. Kmalu je začel težko sopsti in za uro po tem, ko so ljudje većinoma odšli iz hiše, pogledal vže okolo sebe. Bolj in bolj so se mu moči povračevale, in ko je mrak legel na zemljo, hotel je vže vstati iz postelje ter iti domóv spat. Ali stariši ga niso pustili, boječ se za njegovo zdravje, ker se je vsled prestanega strahú še

vedno tresel kakor šiba na vodi. Drugo jutro pa je vže toliko okreval, da se je mogel domóv preseliti.

Malo dni potem je šel Kratnarjev Tonček zopet v šolo. Učitelj in učenci so ga veselo vzprejeli. Mnogo jih je vže mislilo, da ga v šolo nikoli več ne bo.

Ivanka, Barbka in Tonček pa so se prihodnjo nedeljo pristrčno zahvalili Bogu in angelju váruhu, ker jih je očeval nagle smrti. Povsod so radi pripovedovali čudno dogodbo ter vselej ponavljali hvalo angelju váruhu.

Tudi meni je Korénčeva Ivanka na dolgo in široko pripovedovala to in hvalila svojega rešitelja. A jaz sem pohvalil veliko zaupanje, katero so vsi trije imeli v božjo pomoč ter sem to napisal, da bi tudi vi čitatelji mladi spoznali, koliko premore goreča molitev in trduo zaupanje v angelja váruha.

Kdor angelja váruha zvesto posluša,
Do smrti ostane čista mu duša.
V življenji je srečen in varen povsod,
Ker zvesti prijatelj ga brani nezgod.

J. B.

Boj na Kováčiču.

(Črtica iz narave; spisal Janko Barlé.)

Aj nè, predragi moji čitateljčki, vi ste se tudi vže nekaj učili, saj se v šoli toliko lepega uči in vaši očetje in sivolási dédeki so vam tudi vže mnogokaj pripovedovali, kar se je kdaj na tem božjem svetu godilo, saj še francozke čase nekateri pomnijo in koliko jih je, ki so se bojevali za dobrega cesarja in lepo domovino v ravnej laškej deželi, in vender vas vprašam, mladi prijateljčki, je-li mi zna kateri izmej vas povedati, kdaj je bil boj na Kováčiču? — — Ahà, gledate me čudno, poznam vam na licu, da ne veste. Ujel sem vas, kaj nè? Pa če greste tudi precej vprašati dédeka vašega, kdaj je bil boj na Kováčiču, zmajal bode svojo sivolaso glavo in rekel: „Nè, tega pa ne vem, če je kdaj, moralo je vže biti dolgo, — jaz vže ne pomnim!“ — Ahà in tudi dédek ne zná, pravi, da je moralo biti vže dolgo in vender ní dolgo, kar je bil boj na Kováčiču. Vi ne znate, vaš dobri dédek ne zná, — — jaz pa znam, jaz sem bil sam v tem boji — smejete se in čudite, kaj nè — nù, uprav v boji nisem bil, blizu sem pa bil in gledal sem krvavi boj, boj na Kováčiču. Pa strpite se vender malo, kaj silite takó v mé, povem vam precej, kakó je bilo tam. Zatorej poslušajte! — —

Toda, race na vodi! — — veste li, kje je Kováčič? Hm, hm, tudi tega ne veste? Moram vam pa vže prav od početka pripovedovati. Domá imamo velik, precej velik vrt. Prav pri hiši zasadile so moje dobre sestrice mnogo lepega, pisanega cvetja; dalje ima moja mila mamica zelenjavo, še dalje nasajeno je mnogo dreves — jabolk, hrušek, slív in družega sadja, potem je travnik, na zvršetku travnika se vzdiguje zelen holmček, a za holmom je majhen in zeló prijeten smrekov gozdiček. Ta holmček, o katerem sem vam baš pripovedoval, zovemo mi Kováčič. Zdaj si pa vže lahko predstavite, prijateljčki moji, kje in kak je ta Kováčič, na katerem je divjal, — ni še dolgo od tega, krvav boj — —